

άπλωσε τὰ δῦο του χέρια, τὸ ἕνα πρὸς τὸν ἀνεξερεύνητο δρόμο, τὸ ἄλλο πρὸς τὸ δρόμο ποῦ εἶχανε κάνει:

— Κατὰ δῶ ἢ κατὰ κεί; ρώτησε.
— Ὁ Μπαλτάσαρ φαίνονταν σκεπτικός κ' ὁ Γκασπάρ ἐρεθισμένος. Ὅστε ὁ ἕνας ἔβδωσε ἀπόκρισι, ὅστε ὁ ἄλλος κ' ἦτανε φανερό πὼς ντρεπόντουσαν γιατί δὲν ἤξεραν κατὰ ποῦ ἦθελαν νὰ πάνε.

— Τότε ὁ Μελχιὸρ ρώτησε:
— Γιατί ἄφησες, Μπαλτάσαρ, τὸ παλάτι σου, ποῦ ἦτανε γεμάτο τὸ ἥδονες;

— Ὁ Μπαλτάσαρ ἀποκρίθηκε:
— Γιατί μεῖλαν κούρασις, τίς εἶχα θαρεθῆ... "Ὅσο κ' ἂν ἦσαν διαφορετικές ἡ μιά ἀπ' τὴν ἄλλη, στὸ τέλος τίς εἶρισκα ὅλες ὁμοίες, χωρὶς καμμιά ποικιλία. Τόσο μονότονες, τόσο ἀχαρές!

— Ἐσύ, εἶπε ὁ Μελχιὸρ στὸν Γκασπάρ, γιατί παράτησες τὴ σφαγὴ καὶ τοὺς πολέμους;

— Γιατί εἶχα κούρασι κ' εἶχε χορτάσει πειὰ ἡ ψυχὴ μου. Γιατί τὸ αἶμα ἑνὸς ἀνθρώπου εἶνε πολὺ ὁμοιο μετὸ αἷμα τοῦ ἄλλου κ' ὅλ' αὐτὰ τὰ σφαγμένα ἀνθρώπινα κτήνη με ἀφείζαν με τὴν ὁμοιότητά τους, γιατί δὲν ἔλιπαζ πειὰ καμμιά καινούργια συγκίνησι σφάζοντάς τους. "Απόκαμα, ἀφείσασι!...

— Καὶ σὺ; ρώτησαν κατόπιν τὸν Μελχιὸρ.
— Τὰ θιθλία με κούρασαν. Μιά θαθεῖα κόπως κυριεψὲ τὴν ψυχὴ μου ἀπ' τὴν ἀδιάκοπη μελέτη, ὁμοια με τὴν κούρασι ποῦ μοῦ εἶνε ὁ γελωτοπιὸς μου, παίζοντας με τίς σφαίρες ποῦ ἐριγνε, με τὸν ἴδιο πάντα τρόπο ψηλά, στὸν ἀέρα. "Α! πόσο ἀνόητες εἶνε ἡ λέξεις καὶ πόσο ἀφισιαστικές ὅλες ἡ ἰδέες! Πρόστασα κ' ἀποκεφάλισαν τοὺς τέσσερες ἐνοουμένους σοφοὺς μου, τόση φρίκη μοῦ προκαλοῦσαν οἱ πιθήκισμοί τους.

— Λίγο ὑπερτώτερα, ὁ Μελχιὸρ ρώτησε:

— Ποῦ πηγαίνετε, ὅταν φύγατε, σὺ ἀπ' τὸ παλάτι τῶν ἡδονῶν καὶ σὺ ἀπ' τὰ πεδία τῆς σφαγῆς καὶ τοῦ πολέμου;

— Πήγαυνα ζητώντας τὴ φτώχεια! ἀποκρίθηκε ὁ Μπαλτάσαρ.

— Πήγαυνα ζητώντας τὴν ἀθωότητα! ἀποκρίθηκε ὁ Γκασπάρ.

— Καὶ γῶ, συμπλήρωσε ὁ Μελχιὸρ, ἐξεκίησα ζητῶντας τὴν ἀπλότητα!

— Τότε οἱ τρεῖς Μάγοι βασιλεῖς, ὁ Μπαλτάσαρ, ὁ Γκασπάρ κ' ὁ Μελχιὸρ, ἐγενεῖσαν σ' αὐτό; ὑπηρετίες τους νὰ φέρουν τ' ἄλογα. Καθάλλησαν ἡμέσως. Καὶ χωρὶς καμμιά συνεννόησι μεταξύ τους, ὠδήγησαν τ' ἄλογα τους πὸς τὸ δρόμο ποῦ τοὺς ἔφερε σ' Ἐκείνον, ποῦ τόσο ἀγάπησε τοὺς φτωχοὺς, τοὺς ἀθώους καὶ τοὺς ἀπλοικούς. Πρὸς τὴ Φάτην, ὅπου γεννήθηκε ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου!

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΦΙΛΙ

Πολλά ἔχουν γραφῆ γιὰ τὸν ἔρωτα, καὶ ὅμως τὸ θέμα αὐτὸ δὲν ἐξαντλεῖται ποτέ. Ἰσοῦ, ἐπὶ παραδείγματι, ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον ἐρωτικὸ γράμμα, ποῦ ἐδημοσιεύθη τελευταίως καὶ φέρει χρονολογίαν 1752. Ἔῖνε βγαλμένο ἀπὸ τὸ "Ἡμερολόγιον τῆς κομῆσης ντὲ Βιονά καὶ ἔγραφε γιὰ τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλί:

«...Εἶχα ἀκούσει νὰ ἐξυμνοῦν μετὰ τὰ ὠραιότερα χρώματα τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλί καὶ μοιοῦντι μόλις ἦμουν 16 χρόνων, εἶχα μεγάλο πόθο νὰ αἰσθανθῶ αὐτὸ «τὸ ἀλλόκοτο ρίγος», «τὴν ἀνείπωτὴ φλόγα», ποῦ ἔβλεπα ν' ἀναφέρει κάποιο θιθλίον, τὸ ὁποῖο μοῦ εἶχαν ρητῶς ἀπαγορεύσει νὰ διαβάσω.

Διψασμένη γιὰ τὸ συναίσθημα αὐτὸ, ποῦ δὲν ἐγνώριζα, εἶχα καταφύγει ἕνα ἀπόγευμα στὸν κῆπο καθὼς ἦμουν θυσιασμένη σὲ ρεμβασμούς, ἔξαφια τὰ μάτια μου πέρασε σ' ἕνα ἀγαλματι ποῦ παρ στανε ἕνα φαῖνο. Μοῦ χαμογελοῦσε τόσο γλυκὰ, ὥστε δὲν ἀνέθεξα στὸν...πειρασμό, καὶ μιά καὶ δῦο ὄρμω ἀπάνω του καὶ κολλῶ τὰ χεῖλη μου στὸ στόμα του. Τὸ ἀγγιγμα τοῦ κρῦου μαρμάρου μ' ἐπάγωσε καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ σκέψις πὼς ἔρχο ὑποπέσει σ' ἕνα μεγάλο ἀμάρτημα, μ' ἔκανε νὰ φύγω ἀπὸν τρελλὴ γιὰ νὰ κρῦψω τὴν ντροπὴ μου. Καθὼς ἔτρεγα, ἔπεσα ἀπάνω στὸν γέρο δοῦκα ντὲ Λέα, ποῦ ἐρχόταν γιὰ τὸ συνηθισμένο κόρτε ποῦ ἔκανε στὴ θεά μου. Ὁ κ. ντὲ Λέα, χωρὶς πολλὰ λόγια, μ' ἀρπαξε καὶ μ' ἀγκάλιασε. «"Α! τὴν ὄμορφὴ Νερτίαια! Ἐφάνετα γελώντας καὶ ὄσο ἐγώ, τρέμοντας ἀπὸ ἀναναρκίαι. Ἐκίνα νὰ φύγω, τόσο ἐκίνοες μ' ἐσφιγγε πὸς πὸς...»

— Δὲν θὰ φύγης, ἂν δὲν μοῦ δώσης ἕνα φιλάκι! μοῦ εἶπε.

— Ἄντις γιὰ φιλάκι, ἐγώ, τὸ ἔβδωσα νὰ ἔχω παροῦσι! Ὁ γέρο δοῦξ ἐσάστισε κ' ἔτσι κατώρθωσα νὰ τοῦ ξερωῦ. "Ἐτρεξα τότε στὴν κἀμαρά μου, πλύθηκα καλὰ-καλὰ, σάν νάμουν μολισμένη καὶ σὲ λίγο κατέθηκα στὸ σαλόνι.

— Ἐκεῖ, τὸν πρῶτο ἀνθρώπο ποῦ εἶδα, ἦταν ὁ ἱππότης ντὲ Μπάλι, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ φύγη τὴν ἐπομένη μετὸ σὺνταγμα τοῦ καὶ εἶχε ἔλθει γιὰ ν' ἀπογαρητῆσθ τὴ μητέρα μου.

Μοῦ ἔκαμε πολλὰ κομπλιμέντα γιὰ τὴν ὄμορφιά μου, γιὰ τὴ σιλουέττα μου κ' ἐγὼ τὸν ἄκουγα μ' εὐγαιοσίτην, γιατί ἦταν ὠραίος, κομψὸς καὶ εὐγενικός. Στὸ γεῦμα ἐκάθησα κοντὰ του καὶ μοῦ μίλησε πολὺ γιὰ τὸν πόλεμο καὶ γιὰ τίς φιλοδοξίες του.

— Ἄλλὰ τὸ ὑπόλοιπο τῆς βραδυᾶς ἦταν ἀρκετὰ θαρετὸ καὶ γιὰ νὰ διασκεδάσω λίγο τὴν πληξὴ μου, κατέθηκα καὶ πάλι στὸν κῆπο ν' ἀπολαύσω λίγο τὴ βραδυά. Τὰ θήματά μου μ' ὠδήγησαν ξανά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, στὸ ἀγαλματι ποῦ φαῖνο.

Αἰσθανόμενα μὲ ἀλλόκοτη ἄλγισι, γιατί δὲν εἶχα κατορθώσει ν' ἀπογαρητῆσω λίγο θεριά τὸν ἱππότη ντὲ Μπάλι, ὅταν πρὸς μεγάλη μου ἐκπληξή, τὸν εἶδα νὰ στέκη κάτω ἀπὸ τὸ ἀγαλματι ποῦ φαῖνο.

Μοῦ ἔπιασε τὸ χέρι, μ' ἐτράθηξε κοντὰ του κ' ἄρχισε νὰ μοῦ μιλῆ τρυφερά, μετὰ φωνὴ σιγανή.
— Αἰσθάνθηκα τὴ ζεστὴ πνοὴ τοῦ πρῶτο του κοντὰ στὸ δικό μου, αἰσθάνθηκα τὴ ζεστὴ πνοὴ τοῦ καὶ δῦο φλογισμένα χεῖλη ἀκούμμησαν σφικτὰ στὰ δικά μου... Αἰσθάνθηκα ἕνα ρίγος σ' ὄλο μου τὸ κορμ', κατὶ ποῦ μ' ἐπάγανε καὶ συγχρόνως μ' ἐφλόγιζε καὶ ἔχασα τίς αἰσθήσεις μου...»

— Ὅταν συνηθῶ, βρέθηκα στὴν κἀμαρά μου καὶ φυσικὰ ὁ ἱππότης ντὲ Μπάλι, εἶχε γίνει ἀφαντος...»

— Ἄς ἀκούσουμε τώρα καὶ τίς ἐντυπώσεις τοῦ βαρῶνου ντὲ Φουζερῶλ, γιὰ τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλί:

— Ἀπὸ 15 χρόνων παιδί, αἰσθανόμενα μιά ἰδιαίτερη συμπάθεια γιὰ τίς γυναῖκες.

Μιά μέρα, ἐνὸ θρισκόμιον τοῦ σαλόνι τῆς θείας μου, ἡ ἐξαδέλφες μου Λευκή, Αἰκατερίνη καὶ Μαρία - Λουίζα, ἔπαιζαν μετὰ φίλες τους ὑπὸ τὴν ἐπιθλεψι μῆας παιδαγωγοῦ, ποῦ ἦταν ἀσχημ κ' εἶχε στὸ πρόσωπο φοβερά στίγματα εὐλογίας.

— Ἀνακατῶθηκα κ' ἐγὼ στὰ παιγνίδια τους, μὰ μετὰ τὴ δειλία ἐκείνη ποῦ μ' ἔπιανε πόνος, ὅταν θρισκόμιον με κορίτσια. Γιὰ καλὴ μου τύχη ὅμως, ἐπείσαμε θυλοῦμινα κ' ὅταν ἦλε ἡ σειρά μου νὰ μοῦ δέσουν τὰ μάτια, μετὰ τὴν ἰδέα πὼς δὲν ἔβλεπα, ἦπρα περισσότερο θάρρος. "Ἐταί ὀρωμοῦσα ἀκράτητος ἔμπροσ, ἦταν ἔδρανα ἄκουσα ἔλαφαρ θήματα κοντὰ μου καὶ, πρὶν προφτάσω νὰ καλοσκεθῶ, δῦο φλογισμένα χεῖλη ἐκόλησαν στὰ δικά μου! Τὰ ἔχασα!... Ἐκινδύνευα νὰ λιποθυμῶσα... Κι' ὅταν συνηθῶ καὶ πέτασα τὸν ἐπίδεμο, τὸ σαλόνι ἦταν ἀδειο!...

Βρέθηκα τίς ξαδέλφες μου στὸ περιθώρι καὶ μ' ἐδέχτηκαν μετὰ γέλια καὶ ἐξοφνητὰ, ἐνθουσιασμένες γιὰ τὸ παιχνίδι ποῦ μοῦ εἶχαν παίξει, χωρὶς νὰ μαντεύουν τὴν εὐτυχία μου. Τίς κῦττασι προσπαθώντας νὰ μαντέψω πειὰ ἀπ' ὅλες με εἶχε φιλῶσι. Μὰ τοῦ κἀκου ἔβγαυνα ὄλα τὰ χεῖλη νὰ βρῶ τὰ ἴχνη τῶν δικῶν μου.

— Πέρασαν θβοδομίες καὶ δὲν εἶχα κατορθώσει μ' ἄνακαλοῦσι τίποτε, ὅταν μιά μέρα ρώτησα τὴν παιδαγωγὸ: — Πῶς! μοῦ ἀπάντησε αὐτὴ, δὲν μαντέψετε ποιά ἦταν;

— Πῶστε μου, αἰεῖ, δεσποινίς, θὰ ἐξέρετε ποῖος μετὰ φίλησε.

— Ὅχι.

— Τότε, μ' ἕνα θαθὸ ἀναστεναγμό, ἡ ἀσχημ παιδαγωγός, ἐπρόθεοσι: — Μὴ φάχησι πειὰ νὰ τὴ θρῆς. Ἐγὼ ἦμουν!...

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΖΑΚΙΩΝ

Μοιοῦντι στὶς περισσότερες κατοικίες ὑπάρχουν σήμερα ὁμπες ἢ καλοριφέρ, πολλὰ ἀκόμα παλὰ σπιτία ἔχουν τζάκια, τὰ ὁποῖα ἀνάθουν τακτικὰ ἢ τὰ διατηροῦν σάν καλλιτεχνήματα. "Ἄν τὸ τζάκι σας τὸ καίτε, πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ τὸ ἐξεκπνίσετε πρὶν πιάσουν τὰ κρῦα, γιατί ἡ καμινάδες τοῦ τζακιοῦ πιάνουν πολὺ εὐκόλα φωτιά. Γιὰ νὰ καθαρίσετε τὸ μάρμαρο τοῦ τζαγιοῦ, ἂν ἔχη λερωθῆ, τὸ σαπουνίζετε πρῶτα με ζεστὴ σαπουνάδα, τὸ ξεπλένετε καὶ κατόπιν τὸ στεγνώνετε προσεχτικὰ. Κατόπιν τὸ κερῶνετε με ἕνα μίγμα ἀπὸ 100 γραμμάρια λευκὸ "ερί καὶ 300 γραμμάρια νεῖτι. Τὸ ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ καὶ τὸ τρῖβετε μ' ἕνα μάλλινο ὕφασμα.

Γιὰ νὰ διατηρῆτε γυαλοτερά τὰ μάρμαρα, τὰ ἀλείφετε πρῶτα μ' ἕνα κούρελλάκι μουσκεμμένο στὸ λάδι καὶ κατόπιν τὰ τρῖβετε δυνατὰ μ' ἕνα κομμάτι φανέλλα ἢ καλότερα ἀκόμη μ' ἕνα μαλακὸ πετσί, ὥσπου νὰ ἐξαφανισθῆ κάθε ἴχνος λίπους καὶ νὰ γίνῃ τὸ μάρμαρο γυαλοτερό σάν καθρέφτης.

Πολλά τζάκια ἔχουν κοσμήματα ἀπὸ χαλκὸ ἢ ἀπὸ μπροῦντζο. Τὰ χάλκινα κοσμήματα τὰ τρῖβετε μ' ἕνα θουρτάσι θουτηγμένο σὲ ἕνα μίγμα ἀπὸ ἴσα μέρη ξυδιὸ καὶ θουρτάσι, ποῦ ἀφαίρουν τοὺς λεκέδες καὶ τίς πρασινίλες. Ἐπίσης καὶ ἡ πέτρα τῶν μαχαριῶν καθαρίζει πολὺ καλὰ. "Ἄν πάλι καθαρῶσι τίς μεταλλίνες γαρνιτούρες μετὰ κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ὕγρα ποῦ πολοῦν στὸ ἐμπόριο, πρέπει νὰ τίς σφουγγίζετε ἀμέσως καὶ μετὰ μεγάλη προσοχή, γιατί ἀλλοίως καταστρέφονται. "Ἄν τὰ τζάκια ἔχουν γαρνιτούρες ἀπὸ μπροῦντζο, τίς καθαρίζετε μετὰ μιά φανέλλα μουσκεμμένη σὲ λάδι ἢ θενζίνια τοῦ φαρμακείου.

